

Statsborger fra Bangladesh:

Nævnet stadfæstede i december 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2012.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk bengaler og muslim fra landsbyen [...] i Bangladesh. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel på grund af sin seksualitet, idet beboerne i hans landsby er blevet bekendt med, at ansøgeren er homoseksuel. Ansøgeren begyndte omkring [sommeren] 2010 at have et seksuelt forhold til sin ven [A]. Ansøgeren var sammen med [A] i et år, hvor de mødtes hos hinanden eller på marker i lokalområdet. I juli 2011 blev ansøgeren og [A] opdaget af beboere fra deres landsby, da de havde samleje. Ansøgeren og [A] blev efterfølgende bragt til et byrådsmedlem og senere til formanden i landsbyen. De blev udsat for tortur, herunder blev de hængt op i et træ, fik hældt varmt vand over sig og blev slået under fodsålerne. Landsbyens formand besluttede at bortvise begge. Formanden sagde, at de kunne blive slået ihjel, såfremt de vendte tilbage til landsbyen. Ansøgeren blev herefter udstødt af sin familie, hvorfor han tog ophold i den større by Rangpur omkring 20-30 kilometer fra landsbyen. Ansøgeren blev efter 15 dages ophold i Rangpur opdaget af en fra sin landsby, der råbte tyv efter ham, hvorefter han flygtede til Dhaka. I Dhaka, som ligger syv-otte timers kørsel fra landsbyen, mødte han efter to måneder en person ved navn [B], som ansøgeren betroede sig til. [B] mente, at ansøgeren burde udrejse. For at få råd til udrejsen ringede [B] til ansøgerens broders ægtefælle, hvis nummer ansøgeren kunne huske. Broderens ægtefælle skaffede kontakt til ansøgerens moder. Efter aftale lånte moderen 50.000 taka, som hun sammen med smykker til en værdi af ca. 550.000 taka afleverede til en person, der havde forbindelse med [B]. Moderen fortalte ansøgeren, at [A] var blevet opdaget, mens han havde besøgt familie i landsbyen. Beboerne i landsbyen havde straffet [A] ved at skære hans kønsdele af. Ansøgerens familie havde i længere tid haft en alvorlig uoverensstemmelse med nogle naboer. Familien var blevet svækket efter, at ansøgeren var blevet afsløret som homoseksuel, og ansøgerens fader havde herefter forsøgt at begå selvmord to gange, og hans brødre havde forladt landsbyen. Mens ansøgeren de næste to - to en halv måned ventede på, at [B] skulle arrangere udrejsen, mødte ansøgeren to gange nogle fra landsbyen. Først mødte han tre personer fra landsbyens skolevæsen, der råbte, at han var en skidt knægt. Senere så han det byrådsmedlem, som ansøgeren og [A] oprindeligt var blevet ført til. Byrådsmedlemmet så ikke ansøgeren. Ansøgeren rejste med en agent illegalt til Indien ved årsskiftet 2011/2012. I Indien opholdt han sig i en ukendt storby i 24 dage, hvorefter han fløj til Europa.

Et flertal af Flygtningenævnet finder at måtte afvise væsentlige dele af ansøgerens forklaring. Flertallet lægger herved vægt på, at forklaringen på flere punkter i sig selv forekommer at være mindre sandsynlig samt at forklaringen i nævnet er fremstået som værende konstrueret. Det findes herunder bemærkelsesværdigt, at ansøgeren ikke på eget initiativ kontaktede sin moder, der fremskaffede værdier på ca. 600.00 taka, idet kontakten angiveligt blev etableret på foranledning af en person, [B], som ansøgeren mødte tilfældigt. Derudover forekommer det påfaldende, at ansøgeren tre gange på kortere tid mødte personer fra landsbyen i Dhaka og Rangpur. Flertallet finder det endvidere påfaldende, at ansøgeren turde have samleje med en ven på en rismark

adskillige gange. Ansøgeren har endeligt forklaret divergerende om enkelte detaljer, og har således til Udlændingestyrelsen forklaret, at han sad på en café, da personen fra landsbyen opdagede ham i Rangpur, hvorimod han til nævnet har forklaret, at han befandt sig på vejen, mens landsbyboeren var i et the-hus, da ansøgeren blev genkendt. Efter en samlet vurdering har ansøgeren herefter efter flertallets opfattelse ikke sandsynliggjort sit asylmotiv, og flertallet finder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”